

Sygn. akt III CZ 42/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Jana D.

przeciwko K. B. Park sp. z o.o.

o ustalenie niestnienia uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 września 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda Jana D.a od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 lipca 2010 r., ponieważ została ona nadana w dniu 28 września 2010 r., w ostatnim dniu terminu określonego w art. 369 § 1 k.p.c., w placówce pocztowej w Libertyville w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej. Pismo zawierające ten środek odwoławczy wpłynęło do polskiego urzędu pocztowego w dniu 7 października 2010 r. i ten dzień traktować należy jako datę jego wniesienia. W dniu 28 września 2010 r. pełnomocnik powoda wniósł pismo nazwane „Uzupełnienie apelacji”, ale jego treść i dołączonych załączników nie może być oceniona jako apelacja, a jedynie jako pismo przewodnie, uzupełniające wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Ponadto uzupełnienie spóźnionej apelacji nie może niwelować spóźnienia samej apelacji.

Powód w zażaleniu domagał się uchylenia postanowienia i kontynuowania postępowania, zarzucając, że popełniony został błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że apelacja wpłynęła do polskiego urzędu pocztowego po terminie, chociaż nie ma możliwości ustalenia tej daty. Ponadto zaniechanie wezwania powoda do uzupełnienia braków pisma nazwanego „Uzupełnienie apelacji” narusza przepisy art. 373 w związku z art. 370, art. 368 § 1 i art. 130 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Termin do wniesienia apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji określony został w przepisie art. 369 k.p.c. i wynosi dwa tygodnie, liczone od dnia doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem lub od dnia, w którym upłynął termin do żądania uzasadnienia wyroku, jeżeli nie zostało ono wysunięte. Zgodnie z art. 165 § 2 k.p.c. za równoznaczne z wniesieniem pisma do sądu uznaje się oddanie go w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego. Przyjmowane jest powszechnie i zachowało aktualność stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 12 maja 1978 r., IV CR 130/78, OSPiKA 1999/4/76, że dla zachowania terminu do dokonania wymaganej czynności procesowej przez złożenie pisma, wystarczające jest, gdy przesyłka złożona w zagranicznej placówce pocztowej, przed upływem zastrzeżonego terminu wpłynęła do polskiej placówki

pocztowej operatora publicznego. Zapatrywanie to znajduje zastosowanie również w rozpoznawanej sprawie, ponieważ nie doszło w tym względzie do zmiany przepisu art. 165 § 2 k.p.c., będącego wyrazem jednakowego stosowania reguł procesowych w stosunku do każdego jego uczestnika. Trafnie zatem przyjął Sąd Apelacyjny, że za datę dokonania czynności procesowej, polegającej na wniesieniu apelacji, traktować należy datę jej wpływu do polskiej placówki pocztowej operatora publicznego, oznaczoną na stemplu pocztowym na 7 października 2010 r. Skarżący nie wykazał, że przesyłka wpłynęła do tej placówki w innym terminie. Uwzględnić trzeba również i to, że złożenie przez powoda pisma w placówce pocztowej w Libertyville dokonane zostało w ostatnim dniu terminu przewidzianego dla zaskarżenia wyroku. Artykułowane przez skarżącego niezadowolenie z działalności polskich placówek pocztowych nie mogło zastąpić dowodu wymaganego dla wykazania, że apelacja wpłynęła w terminie. Nie ma racji skarżący, że pismo pełnomocnika powoda nadane w polskiej placówce operatora pocztowego w dniu 28 września 2010 r. powinno być potraktowane jako dotknięta brakami apelacja. Nie kwestionuje ono bowiem wyroku Sądu Okręgowego, jak też nie zawiera żadnego z wymagań objętych art. 368 k.p.c. Treść pisma wskazuje, że stanowi ono uzupełnienie apelacji osobiście przez powoda złożonej w zakresie wniosku o zwolnienie od kosztów i oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, polegające na przedstawieniu tłumaczenia dołączonych przez powoda dokumentów. Nie zasługiwała na podzielenie argumentacja skarżącego, że miało miejsce jedynie mylne oznaczenie pisma procesowego, czy też dopuszczenie się oczywistych niedokładności, które nie odbierały mu charakteru apelacji, skoro brak w nim jakichkolwiek cech środka odwoławczego. Tym samym stosowanie art. 130 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. sprowadzałoby się do niedopuszczalnego wzywania do złożenia apelacji. Nie mogło odnieść spodziewanego rezultatu powoływanie się na stanowiska zawarte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1998 r., III ZP 1/98, OSNP 1998/16/483 i postanowieniu z dnia 26 marca 1998 r., III CKN 80/98, niepubl., ponieważ wyrażone zostały w oparciu o odmienny stan faktyczny oraz na podstawie nieobowiązującego już stanu prawnego, zmienionego ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania

cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych (Dz.U. Nr 48, poz. 554). Dotyczyły pism procesowych, w których wyrażona była wola zaskarżenia orzeczenia wydanego przez Sąd pierwszej instancji, stanowiły zatem co najmniej surogat zaskarżenia, podczas gdy pismo pełnomocnika informuje jedynie, że środek odwoławczy wniesiony został przez powoda i wymaga opisanego uzupełnienia. Obecnie obowiązujący art. 368 k.p.c. jednoznacznie traktuje o wymaganiach formalnych apelacji, co wskazuje, że nie może być uznawane jako ten środek pismo, które nie spełnia żadnego z tych wymagań, a złożone zostało w celu uzupełnienia apelacji już wniesionej osobiście przez stronę. Negatywne skutki braku kontroli instancyjnej nie zostały przewidziane jako przyczyna zezwalająca na niestosowanie bezwzględnie obowiązujących przepisów, regulujących skuteczność zaskarżenia wyroku wydanego przez Sąd pierwszej instancji. Nieprawidłowo podjęte przez powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, czynności procesowe wskazują, że w istocie powód sam pozbawił się uprawnienia do poddania kontroli instancyjnej niesatysfakcjonującego go orzeczenia.

Z powyższych względów pozbawione uzasadnionych podstaw postanowienie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.